

Arrest

nr. 112 187 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en nog minderjarig te zijn. U bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Dey Naw, gelegen in het district Guzara van de provincie Herat. U liep er school tot de derde klas en hielp uw vader in de voedingswinkel. Vijf jaar geleden stierf uw grootvader langs vaderszijde, die bij jullie inwoonde. Uw grootvader had zijn gronden onder zijn zonen verdeeld, maar na zijn dood ontstond er een grondconflict tussen uw vader en uw ooms. Uw ooms wilden namelijk het deel van uw vader afnemen. Volgens hen verdiende uw vader geen deel van het land, omdat hij een zoon was van de tweede vrouw van hun vader en uw drie ooms van de eerste vrouw van hun vader. U verklaart dat u op een dag met uw broer in de winkel was toen jullie het nieuws kregen dat uw vader vermoord was. Hij werd doodgeschoten door onbekenden op zijn motorfiets. Dit gebeurde in 1386 (21 maart 2007 – 20 maart 2008 volgens de westerse kalender). Uw oom langs

moederszijde A.(...) diende in verband met de dood van uw vader klacht in en vroeg ook de dorpsouderen de zaak te onderzoeken. Uw oom A.(...) R.(...) zou anderhalve maand tot twee maanden later uw broer naar Iran gestuurd hebben. Hij moest van hem daar gaan werken om de familie te kunnen ondersteunen. U vernam later dat uw broer vermoord werd. Uw oom A.(...) R.(...) is een gewapende crimineel, die aan drugsmokkel doet en die banden heeft met de regering. Anderhalve maand na het vertrek van uw broer hertrouwde uw moeder, zoals de traditie het wil, met uw oom A.(...) R.(...). U mocht daarna niet meer naar school en diende huishoudelijk werk te doen. U verklaart dat uw oom niet permanent bij jullie inwoonde. Hij woonde samen met zijn andere vrouw en kinderen. Af en toe kwam hij bij jullie op bezoek en bracht dan vrienden mee. Onder die vrienden waren regeringssoldaten en mensen die drugs smokkelden. Er werd dan gefeest en drugs gebruikt. Uw moeder, zus en uzelf moesten hen dan bedienen. Op een dag vond uw oom uw zus oud genoeg om te trouwen. Hij huwelijkte haar uit aan een oudere man, die al een vrouw en kinderen had. Uw zus ging bij hem inwonen en u zag haar slechts één maal meer daarna. U verklaart dat uw moeder ook door hem mishandeld werd en dat u steeds diende te bemiddelen. Op een avond, vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, zou uw oom tegen uw moeder gezegd hebben dat hij u oud genoeg vond om naar Iran te gaan om te werken. Uw moeder wilde dat niet, omdat zij anders alleen zou achterblijven. Hij heeft jullie toen bedreigd met een wapen en gezegd dat als u niet zou gaan het uw dood zou worden. Uw moeder is daarop naar uw oom langs moederszijde, A.(...), gegaan voor hulp. De volgende avond bent u met uw moeder ook naar A.(...) gegaan. Oom A.(...) vertelde u dat het te gevaarlijk was voor u om te blijven. Volgens hem wilde uw oom A.(...) R.(...) u ook uitschakelen, zoals uw broer. Daarna ging u terug naar huis. A.(...) regelde ondertussen uw reis. Twee dagen nadat u bedreigd werd door uw oom A.(...) R.(...) kwam hij opnieuw langs. Hij zei toen tegen uw moeder dat u voorbereid diende te zijn en de week daarop naar Iran zou moeten vertrekken. U verliet Afghanistan in 1390 (21 maart 2011 – 20 maart 2012). Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. Uw vingerafdrukken werden daar geregistreerd op 3 februari 2012. Vervolgens reisde u verder naar België waar u na een reis van vierenhalve maand aankwam op 28 juni 2012 en diezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, een kopie van de taskara van uw vader, een klachtenbrief, een schoolrapport, en een foto van u en uw neef langs moederszijde, inclusief de enveloppe waarin alles werd opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid. U stelt immers op het CGVS dat u 16,5 jaar oud bent. Uw exacte geboortedatum kent u niet (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 3 juli 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Verder legde u op 22 november 2012 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, afgegeven op 12/04/1384 (3 juli 2005) in Herat. Deze taskara vermeldt dat u als 9-jarige staat geregistreerd, waardoor u in 1996 zou geboren zijn. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, werd er besloten dat de in casu vastgestelde afwijking tussen beide van meer dan twee jaar niet als redelijk aanvaard wordt. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd.

Uit het geheel van uw verklaringen moet verder worden vastgesteld dat u uw problemen met en uw vrees voor uw oom A.(...) R.(...), omwille van een familiale erfeniskwestie, niet aannemelijk hebt gemaakt. In de eerste plaats heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u oom A.(...) R.(...) en andere ooms langs vaderszijde banden zou hebben met de regering en de taliban (CGVS, p. 7, 14). Zo verklaart u dat uw ooms vroeger onder het Russische regime in Afghanistan deelnamen aan de jihad en onder het regime van de taliban bij de taliban actief waren. Uw ooms zijn echter met deze activiteiten gestopt na de val van het talibanregime (2001). Zij zouden dan drugsmokkelaars geworden zijn (CGVS, p. 14). Daarnaast verklaart u ook dat uw oom A.(...) R.(...) niet actief is bij een politieke partij of andere groepering. Hij zou zich enkel bezighouden met het smokkelen van drugs (CGVS, p. 7-8). Voor zover uw ooms in het verleden meevochten in de jihad tegen de Russen en tijdens het talibanregime

met de taliban samenwerkten, blijkt uit uw verklaringen ook dat zij al geruime tijd gestopt zijn met hun activiteiten voor de taliban. U toont nergens aan dat deze ooms momenteel nog een band zouden hebben met de taliban. Er moeten ook twijfels geuit worden betreffende de band die uw oom A.(...) R.(...), volgens u, met de regering zou hebben. Zo kan u niet aangeven met wie van de regering uw oom banden zou hebben of welke connecties hij zou hebben met de regering (CGVS, p. 7-8). U zegt enkel dat er soms soldaten naar zijn huis kwamen (CGVS p. 7). Hoewel u aanvankelijk beweert de namen niet te kennen van de personen die uw oom mee naar huis bracht, geeft u later tijdens het gehoor op het CGVS toch de naam van drie personen die bij jullie kwamen en ook van één soldaat die bij jullie op bezoek kwam, een zekere N.(...) uit uw dorp (CGVS, p. 14). Dat u die namen niet onmiddellijk kan noemen wanneer er tijdens het gehoor naar wordt gevraagd, maar later tijdens het gehoor wel, zet de geloofwaardigheid van uw verklaring op de helling. Ook stelt u dat vele mensen van de regering, zowel politie als soldaten, bij jullie thuis op bezoek kwamen (CGVS, p. 14). Gezien u hen dan ook diende te bedienen mag van u verwacht worden dat u betreffende deze personen die bij jullie op bezoek kwamen en de band die zij hadden met uw oom gedetailleerdere en concretere informatie zou kunnen verschaffen (CGVS, p. 11). U stelt verder dat jullie na de dood van uw vader klacht hebben ingediend en gevraagd hebben de dood van vader te onderzoeken, maar dat niemand uw oom ooit heeft opgepakt of ondervraagd (CGVS, p. 7). Dit vormt echter geen bewijs van de banden die uw oom met de regering zou hebben. Immers, u verklaart dat jullie niet weten door wie uw vader gedood is (CGVS, p. 12). Het is dan ook niet abnormaal dat de politie uw oom niet verantwoordelijk hield voor de dood van uw vader. Bovendien verklaart u dat uw oom langs moederszijde diverse malen klacht heeft neergelegd. U legt ook één klachtenbrief voor (CGVS, p. 9-10). In het licht van uw bewering dat uw oom langs vaderszijde goeie banden had met de regering en dat uw ooms langs vaderszijde zelfs tot de ouderlingen van het dorp behoren is het bevreemdend te noemen dat de autoriteiten de klachten van uw oom toch registreerden en dat de ouderlingen een brief zouden geschreven hebben in verband met de dood van uw vader waarmee hij naar de politie kon stappen (CGVS, p. 7, 9, 14). Dit nuanceert in grote mate de banden die uw oom A.(...) R.(...) en zijn broers met de regering zouden gehad hebben. Uit bovenstaande verklaringen dient dan ook te worden besloten dat de beweerde banden van uw oom A.(...) R.(...) met de taliban en de regering niet aannemelijk zijn.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat uw bewering dat uw oom A.(...) R.(...) verantwoordelijk is voor de dood van uw vader en uw broer louter op vermoedens is gebaseerd. Zo weet u immers niet wie uw vader zou gedood hebben. U verklaart dat hij onderweg naar huis met zijn motorfiets in de regio Walangah doodgeschoten werd. Mensen van het dorp zouden zijn lijk daar gezien hebben, maar door wie hij is gedood is onbekend (CGVS, p. 12). Dat uw oom langs vaderszijde uw vader dus omwille van de erfenis gedood zou hebben, zoals u beweert, kan u niet hard maken (CGVS, p. 12). Daarnaast zijn de omstandigheden waarin uw broer overleed ook vaag en onduidelijk gebleken. Zo verklaart u dat uw broer vermoord werd twee of tweeënhalve maand na de dood van uw vader (CGVS, p. 6). Echter, nadat uw broer naar Iran ging, hebben jullie niets meer van hem vernomen. Zo hebben jullie zijn lijk nooit gezien en hebben jullie hem ook niet begraven (CGVS, p. 15). Bovendien verklaarde u initieel op DVZ dat uw broer zou opgepakt zijn wegens drugs in Iran, en vermeldde u niets over zijn dood (zie DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling p. 3). Bevreemdend hierbij is ook dat u het nieuws van de dood van uw broer eerst van uw oom langs moederszijde hoorde, terwijl jullie amper contact hadden met uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 13). U kan echter niet uitleggen hoe of van wie uw oom dit zou te weten gekomen zijn, wat merkwaardig is (CGVS, p. 15). Pas later zou uw oom langs vaderszijde jullie dan gezegd hebben dat uw broer drugs smokkelde en daarom onderweg naar Iran gedood werd (CGVS, p. 15). Uw bewering dat uw oom langs vaderszijde verantwoordelijk is voor de dood van uw broer en volgens u misschien iemand vroeg hem te vermoorden is dus louter op vermoedens gebaseerd, wat onvoldoende is om aannemelijk te maken dat uw vader en broer door uw oom gedood zouden zijn omwille van een familiale erfeniskwestie.

Daarnaast verklaart u dat uw oom langs vaderszijde alles, zowel jullie gronden als het huis, in zijn bezit kreeg nadat hij met uw moeder trouwde. Waarom u dan ook vreest dat uw oom A.(...) R.(...) u nog, net zoals uw vader en broer, zou willen uitschakelen door u naar Iran te sturen, omwille van dit familiale grondconflict, is niet duidelijk (CGVS, p. 10-11). Door zijn huwelijk zou hij immers het deel dat hij wilde in bezit gekregen hebben. U geeft daarop als reden aan dat uw oom wist dat u ooit oud genoeg zou zijn en volwassen en u dan vragen zou stellen over de erfenis en uw vader (CGVS, p. 16). U verklaart ook dat u nog te jong was om de drugssmokkel van uw oom bij de politie te melden (CGVS, p. 14). Echter, bij uw verklaringen dat u nog te jong zou zijn om tegen uw oom in te gaan, moeten vraagtekens geplaatst worden. Zoals hierboven al gesteld werd, doet u zich immers jonger voor dan u in werkelijkheid bent. Uw broer was pas 16 of 17 jaar, volgens uw verklaringen, toen hij gedood werd en op die leeftijd zou hij zich wel al beziggehouden hebben met de zaak van uw vader door samen met uw oom langs moederszijde klacht te gaan indienen bij de politie (CGVS, p. 6, 9). Aangezien u verklaart 16,5 jaar oud te zijn, terwijl is vastgesteld dat u al ouder bent en er geen geloof wordt gehecht aan de

banden die uw oom heeft met de regering, mag dus van uw verwacht worden dat u, net als uw broer, in de mogelijkheid zou geweest zijn om stappen te ondernemen tegen uw oom, of toch op zijn mist op de hoogte moet zijn omtrent de precieze inhoud van deze erfeniskwestie (CGVS, p. 4). U weet echter niet eens om hoeveel gronden het gaat, die uw grootvader verdeeld had onder zijn zonen (CGVS, p. 13). Dat u niet over dergelijke cruciale informatie beschikt omtrent het eigendom waar uw familie recht op had doet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog meer op de helling staan.

U verklaart verder dat uw moeder onmiddellijk naar uw oom langs moederszijde ging om hulp te vragen, nadat A.(...) R.(...) kwam meedelen dat hij u ook naar Iran zou sturen. U zou de volgende dag ook naar uw oom langs moederszijde geweest zijn (CGVS, p. 16). Dat u en uw moeder dit zomaar konden doen zonder dat uw oom langs vaderszijde hiervan op de hoogte was is bevreemdend (CGVS, p. 16). U verklaarde immers eerder dat jullie totaal geen bewegingsvrijheid hadden na het huwelijk van uw moeder met die oom. Jullie mochten van uw A.(...) R.(...) immers geen contact hebben met andere mensen of buitenshuis gaan (CGVS, p. 13). Vervolgens stelt u dat jullie zelfs niet bij jullie oom langs moederszijde op bezoek mochten en dat hij maar heel af en toe bij jullie op bezoek kwam (CGVS, p. 13). Daarnaast is het ook merkwaardig dat u na uw bezoek aan uw oom langs moederszijde gewoon terug naar huis bent gegaan (CGVS, p. 16). Er waren met uw oom langs vaderszijde op dat moment immers nog geen concrete afspraken gemaakt over wanneer u naar Iran diende te gaan (CGVS, p. 15). Dit gebeurde pas toen hij twee dagen later terug kwam (CGVS, p. 16). U wist dus niet wanneer uw oom langs vaderszijde u zou komen halen om u naar Iran te sturen. Dit kon dus even goed elk moment zijn. Door naar huis terug te keren liep u dus een enorm risico. Dit ondermijnt dan ook in grote mate de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door deze oom.

Uit bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat het beweerde grondconflict met uw oom(s) langs vaderszijde niet geloofwaardig is. De problemen die u omwille van dit grondconflict zou gekend hebben met uw oom langs vaderszijde zijn evenmin geloofwaardig gebleken. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u hebt aangevoerd vermogen niet aan deze vaststellingen iets te wijzigen. Uw taskara werd hierboven al besproken. De kopie van de taskara van uw vader dient verder mogelijks als bewijs van zijn nationaliteit en identiteit (CGVS, p. 9). Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Daarnaast legt u een schoolrapport voor. Deze kan hoogstens aantonen dat u in Afghanistan school heeft gelopen, maar dit document, net zoals de foto van u en uw neef, houdt geen verband met de problemen die u in Afghanistan met uw oom A.(...) R.(...) zou gekend hebben en draagt dus weinig bij tot uw asielrelaas (CGVS, p. 9). Tot slot legt u nog een klachtenbrief voor, die uw oom langs moederszijde in verband met de dood van uw vader indiende bij de politie (CGVS, p. 9-10). Deze is gedateerd op 15/08/1386 (6 november 2007) en dateert dus van meer dan drie jaar vóór uw vertrek uit Afghanistan. Deze klachtenbrief vormt dan ook geen bewijs van uw persoonlijke en recente problemen met uw oom A.(...) R.(...), die geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan in 1390 (21 maart 2011 – 20 maart 2012). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u slechts één klachtenbrief kan voorleggen terwijl u beweert dat uw oom A.(...) diverse malen klacht heeft ingediend (CGVS, p. 10). Bijkomend moet in dit verband ook verwezen worden naar bovenstaande opmerking omtrent de relatieve bewijswaarde van Afgaanse documenten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Guzara van de provincie Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat het aantal incidenten in het district Guzara beperkt blijft en dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Guzara in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Guzara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Guzara van de provincie Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker legt documenten neer om zijn asielrelaas te staven, waaronder zijn taskara en een klachtenbrief. Om de persoonlijke vrees van verzoeker beter te kunnen begrijpen lijkt het aangewezen om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Voor het overige wenst verzoeker te benadrukken dat hij zijn verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaalt en bevestigt. Verzoeker legt zijn taskara neer als bewijs van zijn identiteit en afkomst. Het document werd niet onderzocht en dus kan niets met zekerheid gesteld worden over de taskara. In dat geval dient men er van uit te gaan dat het authentiek is. Het is geen publiek geheim dat Afghanen meestal niet op de hoogte zijn van hun geboortedatum daar zij over het algemeen thuis worden geboren en het principe van aangifte en geboorteakte niet bestaat. Pas op latere leeftijd, wanneer zij dit nodig hebben, wordt er door de vader een taskara aangevraagd en op dat moment wordt verklaard welke leeftijd een persoon heeft in een bepaald jaar. Verzoeker heeft verklaard wat op zijn taskara staat en kon niet meer doen, daar hij zelf niet over verdere gegevens beschikt. Het is overdreven wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat verzoeker bewust de instanties probeerde te

misleiden. Voor verzoeker is het ook niet aangenaam geconfronteerd te moeten worden met het feit dat zijn leeftijd een raadsel voor hem is. Het conflict is ontstaan na het overlijden van verzoekers grootvader. De grond moest verdeeld worden onder verzoekers vader en diens stiefbroers. Verzoekers grootvader had beslist dat ieder ongeveer dezelfde hoeveelheid land zou krijgen. In Afghanistan is het echter zo dat de gronden verspreid liggen en de waarde van de gronden ook afhankelijk is van de hogere of lagere ligging. De stiefbroers van verzoekers vader waren er niet mee akkoord dat zijn vader mee zou delen in de erfenis. Het is op dat moment dat serieuze problemen ontstonden tussen de vader van verzoeker en diens stiefbroers. De moeder van verzoeker en haar broers zijn er 100% zeker van dat de stiefbroers verantwoordelijk zijn voor het overlijden van verzoekers vader. Na het overlijden van zijn vader stuurde A. R. verzoekers broer naar Iran en huwde hij met verzoekers moeder. Stap voor stap drong hij zich op en verzoeker en zijn moeder stonden machteloos. A. R. was vroeger een jihadi en houdt zich dezer dagen bezig met het dealen van drugs. Hij heeft dus banden met bepaalde agenten die hij gebruikt om drugs naar Iran te smokkelen en is een rijke kerel die ongestoord in het dorp kan rondlopen met een wapen. Verzoeker is net voor zijn vertrek te weten gekomen van zijn moeder dat zijn broer overleden is en had hier eerder geen kennis van. Het is dus niet via zijn oom dat hij de eerste informatie kreeg. Toen verzoeker in België aankwam heeft hij via zijn oom, broer van zijn moeder, meer informatie proberen te verkrijgen over het overlijden van zijn broer maar dit was niet mogelijk. De oom kan niets meer vertellen daar hij het zelf niet weet. Verzoeker heeft inderdaad geen concrete bewijzen van de moord op zijn vader, maar indien men logisch nadenkt en alle gebeurtenissen op een rijtje zet is het volgens verzoeker heel plausibel dat A. R. de dader is. Na het overlijden van verzoekers grootvader ontstaat een grondconflict met zijn vader en even later komt zijn vader zelf om het leven. Na het overlijden van zijn vader stuurt A. R. onmiddellijk de broer van verzoeker naar Iran, huwt hij met de moeder van verzoeker en heeft hij de intentie om verzoeker eveneens weg te sturen. Volgens verzoeker toont dit aan dat er een duidelijk plan was in hoofd van zijn oom A. R.. Verzoeker wenst een belangrijke rechtzetting te maken met betrekking tot het bezit van de gronden. Hij heeft zich blijkbaar verkeerd uitgedrukt. Volgens de wetgeving in Afghanistan is het zo dat de gronden steeds in het bezit blijven van de zonen van de overledene. Dit betekent dat de gronden van verzoekers vader geërfd werden door verzoeker en zijn broer. Het is onmogelijk voor de stiefbroer van verzoekers vader om deze gronden in het bezit te krijgen door een huwelijk met de moeder van verzoeker, waardoor A. R. er dus alle belang bij bleef hebben dat verzoeker en zijn broer verdwenen. Op een maandag of dinsdag werd aan verzoeker verteld door A. R. dat hij de week die volgt naar Iran zou moeten vertrekken. Verzoeker en zijn moeder zijn dan inderdaad te rade gegaan bij de broer van verzoekers moeder. Er was op dat moment nog geen specifieke datum gekend, maar indien verzoeker die dag niet meer zou terugkeren naar huis zou dit verdacht lijken en zou A. R. verzoeker achterna gaan. Verzoeker heeft het huis verlaten toen er een specifieke datum gekend was en hij was bijna zeker dat A. R. hem niet in huis zou vermoorden. De bewijslast in asielaanvragen moet bovendien beoordeeld worden met een welbepaalde soepelheid. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar verschillende paragrafen uit het UNHCR Handboek. Tegenstrijdige verklaringen zijn aldus niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en aan de kandidaat-vluchteling is het voordeel van de twijfel gegund, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om deze geloofwaardigheid te beoordelen dient men rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Een onmenselijk of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM. Uit het ambtsbericht van juli 2012 blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten in 2011 toenam ten opzicht van 2010. Het betrof een relatieve verslechtering en er is geen sprake van een daling eind 2011 of 2012. Daarnaast dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker, hoewel misschien dan meerderjarig, zeer jong van geest, zeer naïef en kwetsbaar is. Het is niet omdat verzoeker nu meerderjarig is dat hij niet meer kwetsbaar zou zijn. Verzoeker heeft zeer veel meegemaakt en dit laat sporen na.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een uittreksel van het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 toe.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaar-

dig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Vooreerst blijkt uit de resultaten van het medisch onderzoek aanwezig in het administratief dossier (stuk 10) dat verzoeker op 3 juli 2012 de leeftijd van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar had. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde leeftijd van 16,5 jaar tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 november 2012 (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker toont niet aan dat hij de resultaten van het onderzoek succesvol heeft betwist. Ongeacht het feit dat verzoeker slechts heeft meegedeeld wat op zijn taskara staat en hem verteld werd, stelt de Raad vast dat verzoeker op basis van het medisch onderzoek heden niet als minderjarige kan worden beschouwd.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat de kern van verzoekers asielrelaas grotendeels op loutere vermoedens gebaseerd is. Zo stelt verzoeker dat hij denkt dat zijn oom A. R. verantwoordelijk is voor de moord op zijn vader op basis van het feit dat er een conflict was tussen verzoekers vader en diens halfbroers omwille van de erfenis van verzoekers grootvader (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12). Verzoeker stelt echter ook meermaals dat zijn vader gedood werd door onbekenden terwijl hij met zijn motorfiets van de stad op weg naar huis was in de regio Walangah. De mensen uit de regio zouden zijn lichaam daar gevonden hebben, maar wisten niet door wie hij werd neergeschoten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 12). Ook omtrent de dood van zijn broer in Iran kan verzoeker geen zekere verklaringen afleggen. Zo stelt hij dat zijn broer twee of tweeënhalf maand na zijn vader vermoord werd. Nochtans zou verzoeker nadat zijn broer naar Iran ging niets meer van hem vernomen hebben, het lijk nooit gezien hebben, noch begraven hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 15). Evenmin weet verzoeker hoe zijn oom langs moederszijde dit nieuws te weten zou zijn gekomen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij dit vlak voor zijn vertrek te weten kwam via zijn moeder en niet rechtstreeks via zijn oom doet hier geenszins afbreuk aan. Er kan immers worden verwacht dat verzoeker inspanningen zou doen teneinde zekerheid te bekomen omtrent de moord op zijn broer, hetgeen *in casu* duidelijk niet is gebeurd. Een dergelijke lethargische houding van verzoeker doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden relaas. In het bijzonder omdat verzoeker na zijn aankomst in België meermaals contact heeft gehad met zijn oom langs moederszijde (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij in België aangekomen meer informatie probeerde te verkrijgen via zijn oom, maar dat deze zelf niet meer weet, is niet afdoende. Dit verklaart immers geenszins waarom verzoeker in het gehoorverslag niet kon antwoorden op de vraag hoe zijn oom te weten was gekomen dat zijn broer gedood zou zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hierop een antwoord kon geven indien verzoeker effectief informatie zou hebben gevraagd.

Daarnaast stelt verzoeker dat hij en zijn moeder totaal geen bewegingsvrijheid meer hadden na het huwelijk van zijn moeder met zijn oom. Zo stelt verzoeker dat ze geen contact mochten hebben met andere mensen, noch het huis mochten verlaten. De oom langs moederszijde van verzoeker kwam heel af en toe op bezoek, maar zij mochten niet naar zijn huis gaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit staat in schril contrast met de verklaringen van verzoeker dat zijn moeder, nadat zijn oom hen had verteld dat ook hij naar Iran zou moeten gaan, simpelweg naar het huis van haar broer ging om te vragen wat te doen en verzoeker en zijn moeder ook de volgende avond bij zijn oom langs moederszijde op bezoek gingen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is niet aannemelijk dat verzoeker en zijn moeder dit zomaar konden doen zonder dat zijn oom hiervan op de hoogte was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien slaagt verzoeker er niet in duidelijkheid te scheppen omtrent de reden dat zijn oom hem en zijn broer uit de weg wou ruimen. Zo stelt hij dat zijn oom nu alles bezit nadat hij met zijn moeder trouwde (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7). Als verklaring stelt verzoeker dat zijn oom wist dat hij ooit oud genoeg zou zijn om zich vragen te stellen over de erfenis van zijn vader (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16). In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker plots dat hij zich verkeerd

heeft uitgedrukt en dat volgens de Afghaanse wetgeving de gronden steeds in het bezit blijven van de zonen van de overledene, waardoor het onmogelijk is voor zijn oom om de gronden in het bezit te krijgen door te huwen met zijn moeder. Dit is echter een loutere bewering van verzoeker die geenszins wordt gestaafd. Bovendien is dit strijdig met de verklaring van verzoeker dat zijn oom alles bezit nadat hij met zijn moeder getrouwd is (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7).

Ook wat de banden van zijn oom met de taliban betreft legt verzoeker incoherente en tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker laat dit immers volledig onvermeld wanneer hem de vraag wordt gesteld of zijn oom betrokken was bij een politieke partij of andere groepering. Zo stelt hij eerst dat zijn oom niet actief is bij een partij of groepering, maar dat hij wel banden heeft met andere smokkelaars (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 8). Later in het gehoor stelt verzoeker daarentegen dat zijn ooms jihadi waren in de tijd van de Russen, later talibs zijn geworden en nog steeds connecties hebben met de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Ten slotte slaagt verzoeker er ook niet in aannemelijk te maken dat zijn oom banden zou hebben met de regering (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoeker leidt dit schijnbaar af uit het feit dat na de dood van zijn vader klacht werd ingediend, maar niemand zijn oom ooit heeft ondervraagd, terwijl iedereen wist dat hij de eigendommen van zijn vader in bezit had genomen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7). Wederom baseert verzoeker zich hier aldus op loutere vermoedens. Vervolgens stelt verzoeker dat er ook soldaten bij hem thuis op bezoek kwamen. Verzoeker slaagt er echter niet in hierover coherente verklaringen af te leggen. Zo kan verzoeker geenszins aangeven met wie van de regering zijn oom banden zou hebben en kan hij geen namen noemen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook later in het gehoor stelt verzoeker dat hij geen namen kan noemen van de mannen die bij hem thuis kwamen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker even daarna plots wel drie namen kan noemen van mensen die bij hem thuis kwamen en ook van een soldaat uit het dorp die vaak bij hen op bezoek kwam (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Tevens stelt verzoeker dat er veel mensen van de regering, politie en het leger in uniform bij hen thuis kwamen en dat hij hen op deze gelegenheden moest bedienen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 14), waardoor redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij hieromtrent meer en coherente informatie zou kunnen geven. Bovendien staat het haaks op elkaar dat verzoeker enerzijds stelt dat zijn ooms de ouderlingen van het dorp zijn, maar anderzijds stelt dat zijn oom langs moederszijde om zijn klacht bij de politie te ondersteunen een brief van de ouderlingen kreeg (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 14).

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Herat, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad oordeelt op basis van de objectieve en actuele informatie toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) die de informatie aanwezig in het administratief dossier actualiseert. Uit deze actuele informatie blijkt dat het in 2012 in de stad Herat en de uitlopers van de stad in de districten Guzara en Injil opvallend kalm blijft, na de zelfmoordaanslag die plaatsvond in april in Guzara op een toegangsweg naar de luchthaven, na de aanslag op een checkpoint in Herat en na de aanslagen op een hooggeplaatste ANP (Afghan National Police) officier en op een politiewagen die een AGE (Anti Government Element) vervoerde. Er vonden amper gewelddadige incidenten plaats die kunnen worden gerelateerd aan het conflict met de AOG's (Armed Opposition Group). Ook lijkt het ANSF (Afghan National Security Forces) er met hun operaties tot op zekere hoogte in te slagen het geweld in de provincie Herat in te tomen.

De Raad stelt op basis van voormelde informatie vast dat het geweld in het district Guzara in de provincie Herat niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal,

toegevoegd aan de verweernota, blijkt dat er in het district Guzara in de provincie Herat heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 dat verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, bespreekt de veiligheidssituatie in Afghanistan en bepaalt dat het aantal veiligheidsincidenten in de provincies Badghis, Herat, Ghor en Farah in 2011 toenamen ten opzichte van 2010 doch dat dit slechts een relatieve verslechtering van de veiligheid betreft aangezien het westen en het noorden gezamenlijk slechts 10 % van de gewelddaden in Afghanistan voor hun rekening nemen, maar vermeldt niet dat er in de provincie Herat of in het district Guzara een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB's te ondergraven. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid gegeven te reageren op de informatie toegevoegd aan de verweernota (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013). Verzoeker formuleerde hieromtrent echter geen opmerkingen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF